

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

In Novembri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

compedes in quos coniectus fuerat confracti. Deinde bouis corio inclusum in ardentissimo sole constituunt; tum manibus ac pedibus catena constrictis in obscurum carcerem detruunt: vbi solutis catenis, clarissima lux locum illustravit. Daria vero in lupanar compulsa, leonis tutela dum in oratione defixa est, à contumelia diuinitus defenditur. Deniq; in arenariam quæ est via Salaria, vterq; deducti, effossa terra lapidibus obruti, parem martyrij coronam adepti sunt.

N O V E M B E R.

EX V I T A S, M A R C E L L I P A R I S I E
ensis Episcopi, authore Fortunato Episcopo.

1. Nouemb. Sur. Tom. 6.

*Innocentia
& puritas
vita.*

Castitas.

Ieiunium.

Beatus Marcellus antistes Parisij oriundus, mediocribus quidem parentibus, sed meritis celsus, in vita præclarè eluxit Cui hoc fuit nobilitatis insigne lumen, Christo sine culpa seruire. Itaque veros virtutum thesauros, fide casti pectoris asseruans custodia, Deum mundo corde complectebatur. Ideoq; divinis sese impendens seruitijs, immo cum Christo regnans, pauper spiritu charitate diues, castitate comptus, conuersatione humilis, ieiunijque obseruans, ab ipsa infantia ita se totum cælesti tradidit disciplinæ, vt in corpore constitutus iam quasi à carnis concretione & contagio segregatus videretur. Vbi vero omni in-

nocene

nocentia ac vitæ puritate transmissis pueritiæ
annis ad pubertatem peruenit, Lector in Ec-
clesia cõstitutus, mox crebris miraculis & sig-
nis cælestibus diuinitus illustratur: tandemq;
propter admirabilem sanctitatem Ecclesiæ
gubernaculis cum Episcopali authoritate præ-
ficitur.

PVERITIA S. AMABILIS CONFES-
soris 1. Nouemb. Sur. Tom. 6.

BEatus Amabilis conuenienti sibi nomen-
clatura diuino nutu ornatus, & à pijs pa-
rentibus apud Ricomagēses literarum studijs
eruditus, ne quam morum labem intra pueri-
tiæ annos incurreret, ad pietatem diligenter
formabatur. Cœperat enim iam tū in ipso Dei
amor gratiaq; succrescere, & mira cælestium
rerum cupiditate inflammari: proindeque in
tenera ætate aspernabatur ineptos puerorum
iocos: & cum Psalmista ad Dominum clama-
bat: Da mihi intellectū & scrutabor legē tuam
& custodiam illam in toto corde meo. Explo-
rabat adhæc ceu strenuus quidā miles, quibus
armis resisteret Diabolo; ne vllis nequitie eius
telis à Christo posset separari. Porro timorem
Domini, qui est initium sapientiæ, alta in pri-
mis mente reposuit, animoq; ad pietatis studi-
um obfirmato, nihil de pristino feruore, re-
misit. Atq; illa frequens in eius ore versabatur
oratio: Domine q me vocari voluisti Amabi-
lẽ, fac me tui perfectum amatorẽ, ne hostis me
huma

*Morum
maturitas.*

*Timor
Domini.*

*Castitatem
tuetur tem-
perantia
victus.*

humani generis decipiat, quem tuus spiritus sanctificauit. Dehinc prudenter latam illam spatiosamq; viam, declinans, cum iam adolescentiæ metas attigisset, carnis lasciuia sobrietate domabat. Magna in illo erga Deum proximumq; emicuit charitas: qua fiebat, vt ne latum quidem vnguem à diuinarum legum præscripto recederet, essetq; totus Deo sanctisque eius amabilis. Huc accedebat, quasi consertis se manibus prensans ceterarum virtutum chorus, grato pudici animi fruens contubernio.

Virginitas.

Cumq; id genus polleret animi ornamentis, per gradus ordinum ascendit, ad sacram sacerdotij dignitatem, virginitatis thesauro non amisso, quæ in eius pectore optatum Christo præstabat hospitium. Factus vero sacerdos, sæpe in orationibus pernoctans, pauperes munifica liberalitate fouens: cunctosq; ad amorem Dei suauissimis adhortationibus impellens, dignè Deo deseruijt, illud identidè inculcans:

Charitas.

Sanctorum charitatem non tepescere, sed in Christo crescere oportere.

VITAE EMERICI B. STEPHANI

Hungarorum Regis filij. 4. Nouemb.

Sur. Tom. 6.

BEatus Emericus nobilissima prosapia Stephano Hungarorum Rege & Apostolo, & Gysela S. Henrici Imperatoris sorore ortus est. Qui parentibus sanctitatis studio nequaquam inferior, somni parcissimus, cæteris dor-

dormientibus, à secunda ferè noctis vigilia ad lucem vsque Dauidicos psalmos lectitabat: ad finem cuiusque psalmi corde contrito à Deo veniam postulans. Quod sanctus eius parens per rimam parietis sæpius cõtemplatus, apud se tacitum habuit, magna interim de filio spe concepta. Cum autem aliquando sanctus ille Rex Beati Martini monasterium in monte Pannoniæ ingenti sumptu à se fundatum orandi causa vellet inuisere, Emericum filium huius sibi itineris comitem adhibuit. Vbi autem ad monasteriũ propius accessit, monachi honoris causa obuiam processere, vt Regem, quæ par erat, reuerentia exciperent. Sed Rex præclarorum filij sui meritorum conscius, ipsum antecedere iussit, fratresque illos salutare; tum vt ea ratione illos honestaret, tum vt filio honor, ipsi paratus impenderetur. Veniens igitur ad fratres Emericus, osculatur singulos; nõ tamen eodem modo omnes, sed pro ratione meritorum, quæ reuelante Dei spiritu cognouerat, alijs duo, alijs tria, plerisque quatuor vel quinque, vni Mauro septem oscula dedit. Quod cum cerneret pater eius, etsi filium nihil in ea re temerè fecisse existimaret, non potuit tamen ob rei nouitatem nõ admirari. Itaq; peracto sacrificio, familiariter & accuratè ex eo percunctatur, cur non iisdem omnes patres osculis impertisset. Respondet ille, se pro ratione temporis quo singuli continenter vixissent, alijs plura, alijs pauciora oscula distribuisset. Eum

Noctu orationibus incumbit.

se. Eum autem quem septies osculatus esset, virginem permansisse ait: atq; ex eo septenario numero virginitatis præstantiam intelligi debere. Procedente dein ætate cum virtutum & meritorum simul incrementa caperet, nocte quadam Vesprinij in basilica B. Georgij martyris cum vnico famulo ante aram precibus incubens, apud se disquirere cœpit, quodnam posset Deo munus offerre gratissimum. Et ecce totâ Ecclesiâ immenso repente lumine completâ, vox cœlitus eiusmodi auditur: Præclara res est virginitas. Itaq; mentis & corporis integritatem Deo offerro, & constanti animi proposito in ea perseuerato. Hac voce mirificè exhilaratus, non suis sed Dei præfidentis viribus: virgineam statuit puritatem ad extremum vsq; spiritum conseruare. Pater autem suo cupiens regno posteritatiq; consulere, virginem regio stemmate & forma corporis, morumque integritate spectatissimam, ei despondit. Id etsi ille principio multum recusaret, tandem tamen paternis victus precibus, assensit quidem; sed ita tamen, vt sponsam ad eandem vitę castimoniam perduceret, Malebat enim pius adolescens, virtutum illam, quam liberorum fœcunditate pollere. Interea ne corpus lasciuiret & spiritui forsitan rebellionem excitaret, assiduis illud ieiunijs, alijsque afflictionibus domabat: sponsamque non alio quam sororis loco habens, in ipso iuuentutis flore ad beatam immortalitatem

Vouet virginitatem.

Præsidia castitatis.

tatem feliciter migravit. Trigesimo autem ab obitu eius die, tot tantisque miraculis Deus sanctum suum illustravit, ut cunctis in vrbe regia, quam Abham regalem vocant, vbi sacrum eius corpus tumulatum est, non moeroris ille, sed gaudij dies videretur.

PVERITIA S. MALACHIAE EPISCOPI
Hybernia, ex ea, quae est per B. Bernardum
Ab. Claraval. conscripta. s. Nou.
Sur. Tom. 6.

Malachias nobili apud Hybernos ortus progenie, summa matris diligentia ad omnem pietatem erudiebatur: & ingenio admodum docili, atque eximia indole in phrontisterio quotidianis magistro respondebat perfectibus: quae res mira illi singulorum studia amoremque conciliauit. Cumque per aetate suae *Maturitate* annos gradatim varia prudentiae accessione *rumorum.* mularetur, senes referebat moribus, omnemque *Pudicitia.* lasciuiam puerilem adhuc puer declinabat. Et quamuis eam ob rem cunctis reuerentiae atque stupori esset, nihilo tamen inde, ut assolet, insolentior, sed etiam ad obtemperandum inueniebatur facilius. Non impatiens magistrorum, non fugitans disciplinae, non lectionis fastidians, non ludorum denique appetens: quod vel maxime illa aetas dulce ac familiare habet. Literarum proinde peritia, aequales; morum vero disciplina virtutumque profectu.

*Pietas.
Tempe-
rantsa.*

Humilitas.

Deuotio.

*De vita
statu deli-
berat.*

Cessum.

fectu, etiam docentes se superabat. Tum vero diuina excitatus gratia, etiam secretum peccare, anticipare vigilias, meditari in lege, refici parcus, orare frequentius satagebat. Jamque cautus declinare virus illud virtutum, inanem gloriam, virtutis exercitationem, humilitatis abdebat sipario. Vnde cum rus à magistro duceretur, crebrius reducto post eius tergam vestigio, figebat gradum, & ipso nihil suspicante, expansis ad cælum manibus quasi iaculatam emittebat orationem. Ineunte vero adolescentia tanto etiam prudentior quanto g- tate prouectior, de stabili vitæ genere maturiora tractat consilia. Videns enim mundum in maligno positum, & insanis ad flagitium raptari cupiditatibus; suumq; è diuerso diuinitus acceptum cõsiderans institutum: Meus, inquit, ex Deo est spiritus, & scio quæ in illo donata sunt mihi. Inde mihi interim adhuc innocentia vitæ, inde continentia decus, inde iustitiæ fames, inde quoq; illa eò securior quo secretior, gloria mea est testimonium conscientia meæ. Nihil horum mihi tutum sub principe mundi. Deinde habeo thesaurum hunc in fictili vase. Verendum ne impingat & frangatur, & effundatur oleum lætitiæ meæ q; porto. Equidem non impingere inter saxa & scopulos distortæ & anfractuosa viæ & vitæ huius, difficillimum. Itane in momento perdam simul omnes, quibus ab initio præuentus sum benedictiones dulcedinis? Resigno illi potius à quo

à quo sunt & me pariter. Et ego enim ipfius. Perdam igitur ipfam ad tempus animam, ne perdam in æternum. Et quod sum & quæ habeo omnia, vbi mihi æquè falua atq; in manu authoris? Quis ita ad feruandum follicitus, ad retinendum potens, ad reftituendum fidelis? Seruabit tutò, reftituet opportunè. Quin igitur fine retractione me dedam ad feruendum illi de donis fuis? Itaq; deliberationem res atq; opus confequitur. Degebat in ciuitate Ardina-cha, Imarius quidam vir fanctus austerè admodum vitæ, & inexorabilis fui corporis cafligator, atq; in cella quadam iuxta ecclefiam ieiunijs & obsecrationibus die ac nocte Deo deferuens. Ad hunc fe contulit Malachias, formam vitæ accepturus ab eo, qui viuum fe tali damnauerat feultura. Mirabatur omnes rem eò loci, infolitã. Pleriq; humano affectu ducti dolere & plangere, quod dilectus omnibus delicatusq; adolefcens duris fe adeo laboribus mancipaffet: Alij fufpicati leuitatem ppter ætatem, diffidere de perfeuerantia, timere de cafu: Nonnulli temeritatem caufantes, indignari & fremere in eum, quod fupra ætatem & vires rem arduam fuiffet aggreffus. Verum ille fine confilio egit nihil. Erat enim illi hoc propheticũ inftar omnium. Bonum eft homini fi portauerit iugum ab adolefcencia. Et addit: Sedebit folitarius & tacebit, quia leuauit fe fupra fe. Sic verè iuftorũ femita quali lux quæ dâ terris oborta, crefcit vsq; ad perfectũ diem.

*Aufpica-
tur vitam
austera.*

PVE-

PVERITIAS. GODEFRIDI EPISCOPI
Ambianensis. 8. Nouemb.

S Godefridus in pago Suefionensi Frodo-
nepatre, matre vero Elifabeta ingenuis
atq; optimis parentibus in lucem editus, ab ijs-
dem quinquennis ad Abbatem Godefridum
in signi morum integritate & generis nobilita-
te clarum perductus fuit: qui puerum ex oscu-
lans, habitum religionis ei tradidit, discipli-
nisq; tum liberalibus tum monasticis diligen-
ter erudiuit. At puer à magistro tradita auidè
hauriens, monitisq; obtemperans, factis æ-
quare doctrinam, & re ipsa se talem præstare
auidius conabatur. Erat ei vultus propemo-
dum angelicus, morum vero tanta elegantia
atque maturitas, vt ijs non solum coæuos, sed
etiam natu grandiores anteiret. Erat in vigi-
lijs pernox, creber in precibus, scripturæ di-
uinæ studiosissimus, nec ex his quærens ina-
nis gloriæ iactantiam, sed interioris lucis sua-
uitatem, & lachrymarum largos imbres elici-
ens: dum se intelligentiæ pennis ad superna e-
rigeret, & quæ lectione didicerat mundorum
more animalium assidua cõmentatione rumi-
naret. Quamobrem cibi potusq; copiam velut
detrimenta intelligentiæ fugitans, non modo
superflua sed etiam necessaria corpori non ra-
rò subtrahebat, adeò vt plerumque fratribus
cibum capientibus, solus in templo medita-
tioni, siue lectioni operam daret, atq; vsque in
noctem ieiuniũ protrahens, cõfectum inedia
cor-

Obediẽtia.

*Maturitas
morum.*

Deuotio.

*Tempe-
rantia.*

Ieiunium.

corpuseulum tum demum nō exquisitis epulis, sed pane & aqua reficeret. Os ab obrectatione & otiosis sermonibus perpetuo refrænauit, nec ad aures eiusmodi virus admittere voluit. Nō tantum superioribus & æqualibus, sed etiam inferioribus, Christi Saluatoris exemplo, obedientem se ac morigerum præbuit; vt etiã extrema quæq; ab illis imperata, haud secus, atq; si Christus iussisset, sine mora exequenda susciperet. Portionem vini, quæ illi apponebatur, nunquam visus est hausisse totam, sed plerumq; mediam, sæpissimè totam egenis impertijt, idem faciens de piscibus & alijs rebus esculentis. Cunctis deniq; ceu speculū ob oculos erat positus, vt facile quiuis in eo posset animaduertere, quantum à perfectionis culmine abesset.

Abhorret
detractio-
nibus.

Obediētia.

Vini fugi-
tans.

EX VITAS. MARTINI EPISCOPI TV-
ronensis, scripta à Seuero Sulpitio eius discipulo 12. Nouem. Sur. Tom. 6.

EGregius planè & omni laudi dignissimus Martinus Sabariæ Pannoniarum oppido oriundus, sed intra Italiam Ticini altus, parentes habuit seculi dignitate nequaquã infimos, sed gentiliū nefariæ superstitioni miserè (pro dolor) deditos. Pater eius tribunitia dignitate honoratus, animi & corporis vires militari gloriæ consecrauerat, filiumque inuitum planè ad eadem stipendia primum sub Constantio, deinde Iuliano facienda adegit. Ipse enim

enim

*Decennis
fit catechu-
menus.*

*Propendet
ad statum
religiosum.*

*Inuitus
militat.*

Humilitas.

*Innocentiã
inter arma
tuetur.*

*Humilitas.
Frugalitas
in victu.*

*Miseri-
dia.*

enim à primis ferè annis in sita pietate permo-
tus diuinam spirabat seruitutem: ita vt decem
annorum puer ad Ecclesiam confugerit, seq;
catechumenum fieri postulãrit. Moxq; mi-
rum in modum diuino amore totus incensus
eremum concupiuit; fecissetq; votis satis, nisi
ætatis infirmitas obstitisset. Animo tamen
aut circa monasteria, aut ecclesias semper in-
tentus; meditabatur in ætate puerili, quod ro-
busta ætate vir egregiè adimpleuit: Sed cum
edicto regum caurum esset, vt veteranorum
filij militiæ nomina darent, prodente patre,
qui felicibus eius actibus inuidebat, cum esset
annorũ quindecim raptus & catenis vinctus,
sacramento militari obstringitur; vno saltem
seruo comite contentus; cui tamen versa vice
dominus seruebat, aded vt plerumq; ei & cal-
ceamenta ipse detraheret, & ipse detergeret:
cibum vnã caperent, hic sæpius ministraret.
Triennium ferè ante salutare lauacrum in ar-
mis fuit, integer tamen ab his vitijs, quibus il-
lud hominum genus implicari solet. Multa il-
li circã commilitones benignitas: mira chari-
tas: patientia verò atq; humilitas vltra huma-
num modum. Frugalitatem vero in eo lauda-
re necesse non est: qua ita vsus est, vt iam illo
tempore non miles, sed monachus putaretur.
Quibus rebus ita sibi omnes commilitones su-
os adiunxerat, vt eum miro venerarentur af-
fectu. Necdum tamen regeneratus in Christo
agebat quendam bonis operibus baptismatis
candi-

candidatum: assistere scilicet laborantibus, o-
pem ferre miseris, egentes alere, nudos vesti-
re, nihil sibi ex militiae stipendijs præter quo-
tidianum victum referuare. Itaque nihil iam de
craftino sollicitus quodam tempore, media hye-
me, quæ solito asperior in horruerat, cum pau-
perem nudum in porta Ambianensium habu-
isset obuium, & miserum illum reliqui omnes
præterirent: ille solus armis & simplici mili-
tia veste tectus (reliqua enim iam in opus si-
mili cōsumperat) arrepto ferro chlamydem,
qua erat accinctus diuidit mediam, partemque
eius pauperi tribuit, reliqua vero humeros su-
os rursus obuoluit. Nocte igitur in sequenti
cum se sopori dedisset, vidit Christum chla-
mydis suæ, qua pauperem donârat, parte ve-
stitum, atque ad angelos circumstantes clarè di-
centem: Martinus adhuc catechumenus hac
me veste contexit. Quo viso, vir beatissimus
non in gloriam est elatus humanam, sed boni-
tatem Dei in suo opere cognoscens, cum esset
annorum duodeviginti ad baptismum prope-
rè conuolauit. Nec tamen statim militiae nun-
tium remisit, tribuni sui precibus euietus, cui
contubernium familiare præstabat. Is enim
transacto tribunatus sui tempore, renunciatu-
rum se pariter seculo pollicebatur. Qua Mar-
tinus expectatione suspensus, biennio ferè à
suscepto lauacro solo scilicet nomine milita-
uit. Interea irruentibus in Gallias barbaris, Iu-
lianus Cæsar coacto in vnum exercitu. apud

*Partē chla-
mydis dat
pauperi.*

Gg Vangio-

Recusat
pugnare.

Vangionem ciuitatem congiaria cœpit militibus erogare. Cumq; ad Martinum ventum esset, ipse accedens ad Cæsarem: Hactenus, inquit, tibi militaui, nũc patere vt militem Deo: congiarium tuum pugnaturus accipiat alter: Christi ego miles sum, pugnare mihi nõ licet. Tum vero aduersus hanc vocem Tyrannus infremuit; dicens eum metu pugnae, quæ postera die erat futura, non religionis gratia detrectare militiam. Martinus igitur illato sibi terrore constantior: Si hoc, ait, ignauia adscribitur nõ fidei, crastina die ante aciem inermis astabo, & in nomine Domini Iesu, signo Crucis non clypeo protectus, hostium cuneos penetrabo securus. Retrudi ergo in custodiam iubetur: facturus fidẽ dictis, vt inermis barbaris obijceretur. Postera vero die hostes pacis legatos miserunt, & se suaq; omnia dediderunt. Exinde relicta militia, sanctum Hilarium Pictauiensem Episcopum adiit, & aliquandiu apud eum commoratus, diuinitus admonetur, vt patriam parentesq; quos adhuc gentilitas detinebat, visitaret. Quò cũ periculoso itinere peruenisset matrem ab errorum tenebris vindicauit, patre in malis perseuerate: ac dein Arrianæ perfidia pestilentissimè grassanti, vnus inter omnes gnauiter resistens, ac multis ob eam rem affectus iniurijs, publiceq; virgis cæsus, ad extremum exilio mulctatus est. Verum è diuerso à Deo præamplis honoribus & Pontificiæ dignitati referuabatur.

PVERITIA S. CUNIBERTI EPISCOPI

Colon. & Confess. 12. Nouemb.

Sur. Tom. 6.

S Cunibertus in prouincia Mosellensi patre Crallo, matre vero Regina nomine natus, magna adhuc puer virtute & animi sagacitate præditus fuit. Cum enim pater eius genere & dignitate clarus puerum elegantem in primis Dagoberto Francorum regi nutriendum ac prouehendum, inductus familiaritate regia, commendasset, ipse mirum in modum non tantum ab illicitis, sed etiam multoties à licitis naturam compescuit, & cupiditate compressa, animum ad studiū sapientiæ præclare excitauit. Erat laudibus mansuetudinis & patientiæ egregiè ornatus; ingenio ita docilis, ut magistrorū etiā industriā superaret. Comitas eius grata erat omnib⁹; humilitas vero & promptum omnibus benefaciendi studium cunctis magnæ plane admirationi erat. Non enim Regi tantum & maioribus iuxta personæ cuiusq; dignitatem deseruire studebat, sed ipsis etiam non raro seruorum vice, calceamenta detrahere, eaque mundare solebat: quæ officia ita exercebat, ut per ea inflatos sæpe nobilium animos ad humilitatis studium, humanæque vitæ cognitionem mira dexteritate prouocaret. Cum vero ab hoc primo exercitij gradu vellet illum Dominus ad altiora virtutum incrementa conscendere, reuelare dignatus est regi, quanti apud ipsum

*Temperantia.**Mansuetudo.**Humilitas.*

Gg 2 meri-

*Diuinitus
estenditur
eius inno-
centia.*

*Rex illum
in filium
adoptat.*

meriti puerilis illa simplicitas haberetur. Quaedam enim nocte dum peruigil Rex in lecto quiesceret, vidit subito locum illum ubi sanctus puer dormiebat magno lumine resplendere, & futura pueri facta cælesti præfagio denotari. Manè igitur Rex miraculi nouitate perterritus, magnum futuræ sanctitatis argumentum intellexit. Itaque accitum ad se puerum solito familiaris allocutus est, & adoptatum sibi in filij locum, dulci amplexu exosculans, illustri coram omnibus testimonio pueri innocentiam prædicauit. Exin igitur literis apprimè eruditus ad Ecclesiasticos honores licet inuitus promotus est, quos excellentibus illustrauit meritis, & congruentibus adornare curauit obsequijs. Itaque auctus benedictione cælesti à Treuirorum Archiepiscopo, Archidiaconatus officio sublimatus est. Vbi mirum quantum in Dei opere feruens, vitamq; hanc quodammodo exosus, solum animarum lucrum ob oculos sibi statuebat: vnicè huic rei intentus, vt plurimos Christo lucrificeret.

PVERITIA S. MACLOVII EPISCOPI

& Confess. ex ea quam scripsit Sigebertus

Gemblacensis. 15. Nouemb.

Sur. Tom. 6.

Maclouius in Britannia claris parentibus natus, ab ipsis infantiaë annis occupationi secularis vanitatis renunciauit, & Christianam

stianæ libertatis suauis iugo lubens se subdidit. Vtq; vero plenius diuinæ sapientiæ ipsiusque Dei cognitionē hauriret: arctius se sacrarum scripturarum studijs inuoluit, sicq; præclara exercitatione mentis & otia propulsabat, & Deum perfectius contemplabatur, & futuræ fructus gloriæ, felici bonorū operum semente cumulatorem faciebat. Desiderabat scientiam, non illam quæ animus vanitate inflatus turgescit, sed quæ charitatis atq; humilitatis ædificat adminiculis. Accedebat eodem in comprimendis affectibus salutaris seueritas, simplici enim victu vestituq; contentus, corporis frigora flocci faciebat, indignum ducens distendi ciborum copia, ne qua ratione dominaretur animæ suæ, per indulgentiam corporalis necessitatis, carnis petulantia. Ideo exceptis his, quæ simplex naturæ expetebat necessitas, reliqua omnia in elemosynas congerebat. Euasit dein celebris diuino miraculo testata pueri innocentia. Cum enim ludendi gratia cum puerulis ad littus maris accessisset, alijsq; interim ludētib; fortuitò somnum cepisset, ceteris ob reciproci maris æstū fuga dilapsis, solus relinquitur Maclouius iam iam circumfusus fluctibus suffocandus. Sed diuina ope protectus, succrescente inter vndas ad summum vsq; æquoris insula, stupentibus vniuersis, puer multorū saluti natus à præsentis exitio vindicatur. Deinde vero adhuc puerulus promissam mundis cordibus Dei videndi beatitudinem

Temperantia.

Misericordia.

Virginitatem coluit.

dinem sedulo pertractans, ab ipsis pueritię rudimentis, munditię semet deuouit operibus. Volens enim placere Deo corpore iuxta ac spiritu, elegit omnem ætatem agere in uirginitatis cælibatu. Sicut enim testa recens, quo semel est imbuta, diu seruat odorem; ita & ei perutile uisum est, rude sui corporis uasculum aptare quamprimum ad sanctificationem & honorem, ne carnalis desiderij uitiaretur affectibus. Quod ut expeditius perageret, prompto pectore secundisque parentibus ad monasticen comigravit. Vbi sub regularis disciplinæ custodia, tanta præ cæteris obedientiæ promptitudine emicuit: ut ea de re æqualium suorum non paruam toleraret inuidiam. Præparabatur porro indies ad ueriorum sublimis sacerdotij dignitatem: perque incrementa uirtutum enitens ad perfectionis fastigium, & præclarè memor promissi, castitati conseruandę præcipuam nauabat operam; sciens, quia nisi syncerum uas fuerit, quodcumque infunditur acefcit. Tum uero pio senore talenta gratiæ accepta cõduplicans, quoscunque potuit uerbo uel exemplo allicere ad propositum sanctæ conuersationis, socios sibi ad scandendum perfectionis iter conciuuit. Itaque temperantia moderationeq; uitæ, ita ad omnem honestatem examussim semet composuit, ut ad summum sanctitatis culmen feliciter peruolârit.

Castitas.

IPERITIA S. LEOPOLDI AVSTRICÆ
 Marchionis & confessoris, ex oratione Francisci
 Patavi 15. Nouem. Sur. Tom. 7.

BEatus Leopoldus cognomento Pius, & illustri stirpe procreatus, ab infantia non se *Pudicitia.*
 delicijs aut voluptatibus, quibus ætas illa maximè irretiri solet, permisit, neq; ijs quæ omnes faciunt pueri se accommodauit, aut corrupit inter regios luxus opesq; constitutus; sed quod eiusmodi sese vanitatibus abdicasset, inter tot rerum omnium delicias, sobrius, cōtinens, abstemius, & in carne præter carnem viuere cernebatur. Adeo vt plurimi, qui eius vitam memorant scriptores eius innocentiam *Magna uirtus pietas & innocentia.*
 admirantur, solumq; adolescentem dicant earum rerum expertem quas fert adolescentia. Huic non equi non canes præcipuum fuere studium: sed diuina eloquia, veræq; fidei cultus assiduus, cognitioq; studiosissima placere. Sæpius enim sacris codicibus videbatur in *Amor contemplationis.*
 tentus, nec facilè à rerum diuinarum contemplatione, seu operatione vacuus inueniebatur. Genitore vita functo, regni habenis hæreditario iure susceptis, populos natura feroces ea moderatione animi gubernauit, vt eis non præesse sed prodesse curaret, & se rectorem & exemplum ad benebeateq; viuendum subditis præberet.

VITA S. EDMUNDI ARCHIEPISCO-
pi Cantuariensis. 16. Nouemb.

Suy. Tom. 5.

BEatus Edmundus patre Eduardo, matre vero Mabilia optimis integerrimisq; parentibus, pago Abendonienſi in hanc lucem editus eſt: Cuius futuram virgineam integritatem miro quodam omine Deus præoſtendit: quando præter communem naſcentium morem, nullam ei ex partu maculam adhæſiſe obſtrices ſtupuerunt: proindeq; cum baptizaretur, mater eum à munditia Edmundum voluit appellari. Hic ab ipſis propè incunabulis admodum religioſè à matre educatus, in tenera ætate didicit, quemadmodum poſtea etiam adultus in preces & ieiunia incumbere deberet. Nam vt ſua ſponte ſextis ferijs pane & aqua contentus eſſet, pia mater ei & promittere & largiri ſolebat munuſcula, quibus illa ætatula deliniri ſolet. Cum autem mitteret eum cum fratre Parisios, vt liberalibus diſciplinis inſtituerentur, ne ex ignorantia laborentur in errores, duo eis cilicia dedit, iuſſitq; vt bis vel ter qualibet hebdomade ea induerent. Timebat enim prudens & religioſa femina, ne poſtquam pubertatis annos attigiffent, per abrupta inſanarum libidinum præcipitia, incauti agitarentur. Itaq; ſpiritualium bellorum rudes & imperitos ſapienter præmunire ſtudit: ipſiſq; Edmundo, quem præſcia ſanctitatis eius, præ cæteris filijs impenſius amabat, cum Lute-
tiæ

*Assueſcit
orationi &
ieiunijs.*

*Mater eum
cilicio do-
nat.*

tiæ literis daret operam, cum lineis indumentis etiam cilicium mittere solebat. Atque ille sanctus puer, omnem à se leuitatem repellens, choreas aliaq; ludicra & spectacula deuitauit. Porro Dominicis & festis diebus, ut erat à matre edoctus, ante sumptum cibum totum perlegit psalterium. Eunti aliquando deambulatum, cum se celerius à sodalibus suis subduxisset, ne conscientie puritatem nugis puerilibus, ociosisue sermonibus contaminaret, puer Iesus illi apparuit, sic eum prior appellans: Salue dilecte mi. Ipso autem ad ignoti pueruli vocem admiratione defixo, puer Iesus pauidum illum atq; hæsitabundum, iterato compellat: sciscitatur num vel tenuem sui habeat notionem. Respondit ille columbina simplicitate. Neque ego vllam tui habeo notitiam, nec me abs te nosci puto. Tum puer Iesus: Et quinam, inquit, fieri potest, ut tam ego tibi ignotus sim, cum in scholis tuo sedeam lateri proximus, tibiq; indiuiduus vbiuis prelo sim comes? subiunxitq;: Respice in faciem meam & quid illic scriptum sit vide. Respexit ille, legitq; Iesus Nazareus, rex Iudæorum. Tum puer Iesus: Ist hoc mihi nomen est, quod te intimis visceribus recondere peruelim, semperque noctibus accuratè fronti tuæ imprime-re. His dictis melle dulcior puer Iesus disparuit, & castum pueri pectus multa suauitate demulsit. Abhinc vero solenne B. Edmundo fuit, passionem Domini Iesu deuotissima me-

Gg 5 dita-

*Morum
maturitas.**Munditiæ
cōscientiæ.*

*Deuotio ergo
passio-
ne Domini.*

ditatione peruoluere : Cum vero festo quodam die multa negotiorum mole distentus, noctu recordaretur, se consuetæ meditationis pensum intermisisse, caputq; fessum quietem reposceret, sub auroram apparuit illi diabolus & ambabus prehensum manibus, ne se Crucis signo in fröte muniret, impediuit. Sed mox orante Edmundo in pauietum cadens, à puero ipsi magnanimiter insultante profligatur. Postquam vero adolescentiæ annos attingit, sensus suos per vitæ spiritualis exercitia ad eò rebus bonis & virtutù studio assuefecit, vt ex iugi consuetudine, deinde, quasi naturæ quodam genio, vitium omne exhorresceret. Atq; in eo præclaram posuit operam, vt in seipso velut in tabulis rasis prima duceret virtutum lineamenta, quo ab innocentiae exordijs, reliquus virtutù color, ad imaginem sui principij, feliciore conatu pingeretur. Carnis scædas voluptates & delicias nõ modo fugit, sed & prorsus abhorruit : & cum virtutù cæterarum esset apprimè studiosus, castitati tamen singularem nauauit operam, sciens illud Sapientis :
Hominem Deo incorruptione fieri, proximum :

Virginitas.

Vnde profectum est, vt vsq; ad supremum vitæ diem inuiolata in eo permãserit virginitas. Ne vero in ea tuenda, minus sibi sollicita esset diligentia, de consilio cuiusdã Sacerdotis, coram imagine perpetuæ Virginis sanctissimæ Matris Dei, castitatis nuncupauit votum, & illi singulari & incomparabili virgini se commendans,

*Voto casti-
tatis obli-
gat.*

eam

eam sibi sponsam delegit. Atq; vt fœdus cum illa initum prorsus firmum & stabile fore declarâret, nouo quodam modo eam annulo suo tanquam arra sibi despondit, eumq; angelica salutatione inscriptum, imaginis eiusdem digito reuerenter infixit: alterum vero huic similem proprio digito aptauit, vt eū beatissimam uirgo suum agnoscere sp̄sum dignaretur. Atq; ex eo tempore (pro vt ipse sub obitum aperuit) quoties illius clementissimæ Virginis implorauit opem, mox in tentatione exitum, in persecutione solatium, in afflictione remedium, in dolore gaudiū celeriter impetrauit. Posteaquam uero sorores suas à defuncta sibi matre cōmendatas in monasterio collocasset, leuatus curis secularibus Parisios redijt, liberalium disciplinarum cursum cōfecturus. Vbi sanè diligētissimè in literas incubuit, & magnā ex eis suauitatē percepit: discēdi quidē cupidus, sed rectè uiuendi cupidior, ita studebat discere tanq̄ semper victurus; ita uiuere, tanq̄ cras moriturus. Vnde fiebat, vt & studio bene discēdi sensus à reb̄ friuolis & noxijs auocatos, facilius ad benè uiuēdum accōmodaret: mentēq; synceræ cōscientiæ ac pietatis luce serenā & turbationis expertē, ad bene discēda subtilia purius & tersius applicaret. Acutè enim perspicendis rerū causis sic animū adhibebat suum, vt admirabili in doctrinis progressu, non studiosis modo, sed etiam magistris & præceptoribus miraculi instar esset. Vertitur post hæc
ad

*Casti-
tatem fortif-
simè tue-
tur.*

ad insidias cacodæmon, & castissimo adole-
scenti diuersas tentationum admouet machi-
nas. Itaq; puellam quandã hospite eius filiam,
illius amore inflammat, quæ cum signis ac nu-
tibus pudicitiam eius frustra tenta flet, apertis
tandem verbis cœpit agere, & multis modis ad
nefarios amplexus inuitare. Quam ille ceu pe-
stem quandã fugiens crebris obiurgationibus
castigabat. Verum cum nihilo secius pergeret
esse importuna, ad certã iubet horam adesse.
Venientem igitur ad se Edmundus & veste ex-
teriori exutam, virgis egregiè cecidit, adeoq;
à cupidinis impetu eã vindicauit, vt nunquam
se dein eadem tentatione pulsata fateretur.
Adhæc matrona quædã satis, vt videbatur ho-
nesta, oblati officij prætextu muneribus eodẽ
pellicere Edmundum conabatur; à quo inter-
rogata, num conscio marito id faceret; respon-
dit: id se clã marito esse optare, si quid hono-
ris gratia fecisset; Cui ille. Ego vero, inquit, in-
scio marito tuo dona tua nõ recipiam. Abijtq;
illa cum muneribus voto suo frustrata, & vir
Dei ab eius infestatione liberatur. Postquam
ex adolescentiæ annis excessit, crescente cum
ætate corporis robore, creuit etiam inuisibilis
militiæ pugna. Quamobrem nõ contentus ille
communibus cilicijs, quibus mater eum à te-
neris vti voluit, nouum cilicij genus effinxit,
quo carnem suam non tam domare quam ex-
cruciare studuit. Erat illud non ex tenuibus
pilis cõtextum, sed ex chordulis quibusdam,
instar

*Nota ar-
ma pudici-
tiæ.*

instar retis multa densitate inter se confertis & intricatis confectum, cui multi inerant noduli humanæ carni prope intolerabiles: quod ille fune à scapulis vsq; ad renes circumdato adeo arctè corpori impressit, vt vix corpus flectere, aut inflexum erigere posset. Addebat porro etiam femoralia caligafq; cilicinas, quibus assidue utebatur cum lorica illa, quam mater ei reliquerat. Cum artium magister effectus esset, præter morem eorum, qui tum publicè profitebantur. Missæ sacrificium audire & preces Canonicas quotidie legere cõsuevit, cuius hortatu atq; exemplo discipuli sacris perinde interesse assueuerunt. Deinde vero cum post philosophicas exercitationes, animum ad Theologiam appulisset non contentus manè sacrificio interfuisse, nocturnis insuper intererat vigilijs, hisq; peractis in oratione cum lachrymis & gemitibus ante aram B. Virginis persiltebat, ac deinde nulla corpori quiete data, cum alijs ad scholas pergebat; iterumq; vespertinis horis se præsentem exhibebat. In ædibus sacris perquam reuerenter & piè se gessit, & ibidem nunquam aut rarissimè voluit assidere. Tanta autem auiditate sacras cõplectebatur literas, vt in earum studio penè insomnes duceret noctes. Studijs intentus coram se habebat imaginem eburneam Beatæ Mariæ, in cuius circuitu depictum erat nostræ redemptionis mysterium. Itaq; in Codice feruebat lectio, in imaginis repræsentatione deuotio, atq;

*Deuotio.**Alacritas
in studijs.*

atq; de vtrifq; contemplationis dulcedo. Quoties biblia sacra aperiebat, honoris causa reuerenter ea osculabatur. Breui autem mirè in Theologiæ studio profecit, ita vt intra paucos annos, multis magna contentione hortantibus, Doctoris titulo ornatus sit: sed id sanè inuitus, quod illo honore se indignum profiteretur. Abstinentiã quam à puero studiosè coluerat, ita seruauit, vt solo pane & aqua ferijs sextis contentus esset. Interdum solum panem edens nullum omnino potum admisit. Cibis vescebatur vilioribus. Secundis & quartis ferijs, itemq; in septuagesima carnibus abstinebat; ceteris diebus propè nihil è carnibus vel piscibus attingens. Initiatus tandem sacerdotio duriori se abstinentiæ lege obstrinxit; ita vt rarissimè bis in die comederet, idq; non nisi honesta ratione persuadente. Quotidie triplices dicebat horarias preces, puta Canonicas, sancti Spiritus, & perpetuè virginis Marię: addebatq; etiam officium defunctorum. Post primum exurgens somnum, mox ad precandum, vel meditandum vel legendum se conferebat. Lectum quidem habuit satis honestè compositum, nec tamen in illo cubabat, sed in scabello, nonnunquam etiã nuda humo: quandoque vero caput pendulum ad lectum reclinabat: interdum etiam, vt dimidio tãtum corpore quiesceret, sedens capiebat somnum, idq; annis triginta factitasse creditur. Tantum potuit à teneris inchoatus rigor temperantiæ.

PVE-

Abstinencia.

Diligens oratio.

Somni parsimonia.

Lecti aspectus.

PVERITIA S. COLVMBANI ABBATIS.

21. Nouemb. Sur. Tom. 6.

Columbanus in Hybernia, inter ipsa fidei
 Cillic nascentis primordia, oriundus, non
 sine futuræ sanctitatis præfagio in lucem pro-
 dijt. Eius namq; genitrix, iam prægnans, vidit
 nocte quadam rutilantem è sinu suo prodire
 solem, & mundo ingens lumen præbere. Por-
 ro Columbanus exactis infantiaë annis, pube-
 scente ætate grammatices atq; artium libera-
 lium studijs capaci inprimis ingenio operam
 nauare cœpit: eamq; ad virilem vsq; ætatem
 magna animi cõtentione psecutus est. Sed cum *Alacritas*
 eũ formę elegantia, & corporis cãdor, omnib; *in studijs.*
 gratum redderet, cœpit antiquus hostis letife-
 ra in eum tela vibrare. Lasciuas igitur puellas
 eius amore inflammat, quę præsertim venusta-
 te corporis infaustis possent cupiditatibus mi-
 seros fauciare atq; implicare. Itaque egregius
 miles tot se vndique telis appeti atque vrgeri
 conspiciens, sciens nihil esse tam sanctum reli-
 gione, tamq; custodia clausum, quo penetrare
 libido nequeat, contra immanes hostiũ cune-
 os ad pugnam sese accinxit, ne frustrato labo-
 re, quem in honestissimarum rerum studijs
 collocarat seculi illecebris occuparetur. Tum *Fuga tue-*
 vero natale solum relinquere, & pio peregri- *tur pudicã-*
 nationis studio peccandi euitare molitur ille- *tiam.*
 cebram. Mater itaq; se à filio desereri per mole-
 stè ferens, cum precibus nihil obtineret, limen
 occu-

*Constantia
animi.*

occupat, atq; humi prostrata eiulans exitum intercludit. At Columbanus defixis in Christum oculis, ac limen matremq; transfiliens, orat ut æquo sit animo, magnum à Deo in cælis præmium pro ea re perceptura. Atq; sic patria demigrans, primo ad Senilem, qui eo tempore singulari religione, & scripturarum sacrarum eruditione inter suos pollebat, se cõtulit: Quo doctore præclarè instructus, sub Abbate Comogello regularis disciplinæ cultum auspiciatur. Vbi in stadium perfectionis admissus omnes religiosæ obseruantiaë implebat numeros, & mortificationis studio cõtinenter intentus, orationibus & ieiunijs vacare gaudebat.

EXEMPLVM S. CAECILIAE VIRGINIS
& mart. 22. Nou. Sur. Tom 6.

Virginitas.

CAecilia virgo Romana nobili genere nãta, à prima ætate Christianæ fidei præceptis instituta, virginitatem suam Deo vouerat, & Euangelium Christi semper in pectore circumferens, eiusdem lectitare eloquia, opemq; feruidis precibus exorare nec noctu nec interdium intermittebat. Cum vero Valerianus eximia corporis specie iuuenis, nihil non moliretur, ut cupitis eius nuptijs, summa parætum voluntate, potiri posset; Cæcilia quanquam auro gemmisq; ornata, mundo nonnihil seruire parentum iussu cogèretur, cilicio tamen ad nudã carnem induta, illicitos motus egregie refrænabat, animumq; Euãgelica lectione
ad

*Carnè do-
mat cilicio.*

ad solius Christi amorem assiduè excitabat. Iam dies thalamis præfixus aduenerat, & omnia immodica lætitiæ significatione resonabant, cum interim Cæcilia, solo Christi amore ardescens tacito corde hæc sine intermissione Deo psallebat. Fiat Domine cor meum & corpus immaculatum, vt non confundar. Cumq; alij epulis ac lætitijs die nocteque operam darent, illa toto biduo triduoque ieiuna precibus lachrymisq; suam Deo castitatem commendabat: & sanctos sanctasq; omnes, vt perpetuam castimoniam virtutem sibi à Christo impetrarent enixè rogabat. Aderat vero nox geniali thoro coniuges sociatura, cum Cæcilia virgineo pudore sponsum intuens blandoq; compellans alloquio: O, inquit, dulcissime charissimeq; adolescens, est mihi arcanum quod tibi aperiam: si tamen iureiurando affirmare velis, te omnia celaturum. Dedit sine mora fidem Valerianus, se nullis insidijs vel quacunq; demum necessitate charissimæ sponsæ arcana proditurum. Tunc illa: Noueris, inquit, Angelum Dei me habere amicum, qui summo zelo corpus meum custodit. Itaq; si vel leuiter incesto me amore polluere tentaueris, is protinus iram in te suam expromet, floremq; pulcherrimæ iuuentutis tuæ disperdet. Si autem cognouerit quod simplici & immaculato mei amore tenearis, & virginitatem meam integram atq; impollutam custodias, ille pari te persequetur amore, & ineffabilem tibi gratiam

*Ieiunat tri-
duo inter
epulas.*

H h osten-

ostendet. His auditis Valerianus timore quodam non sine diuino nutu affectus: Si vis, inquit, me fidem verbis tuis adhibere, ostende mihi ipsum angelum. Sin autem alium virum amori nostro præponis, profecto te & illum mucrone confodiam. Tunc virgo castissima: Si velis, inquit, fonte salutari animum tuum expiare, certe poteris Dei angelum contemplari. Valerianus igitur hortatu virginis ad Vrbanum Papam, qui propter persecutionem in martyrum sepulchris via Appia latebat, veniens ab eo baptizatur. Inde ad Cæciliam reuersus orantem & cum ea angelum diuino splendorem fulgore inuenit: qui binas tenens manibus coronas rosæ & lilijs confertas, vnâ dedit Cæciliæ, alteram vero Valeriano dicens: Has corde immaculato & puro corpore custodite, ex ipso paradyso Dei ad vos allatas, Nunquam marcescent, neque suauitatem odoris amittent, neque ab vlllo mortaliū conspici poterunt, nisi cui castitas placet, quomodo probatum est eam vobis placere. Mox vero vt animum angelica pulchritudine obstupefactum collegit, Tiburtium fratrem ad se vocat: qui à Cæcilia Christi fide imbutus & ab eodem Vrbanobaptizatus, ipse etiam eiusdem angeli, quem frater viderat aspectu potitus est. Vterque autem paulo post Almachio præfecto constanter martyrium subiit. Qui mox Cæciliam comprehendendi imperat, ab eaque primum vbi Tiburtij & Valeriani opes sint exquirat. Cui cum virgo

*Angelus
coronat
virgines.*

virgo omnia illorum pauperibus distributa esse respondisset, eo furore concitatus est, vt eam in ipsius ædes reductam, in balneo comburi iusserit. Quo in loco cum diem noctemque ita fuisset, vt ne flamma quidem illam attingeret, eò immissus est carnifex, qui ter securi ictam, cum caput abscindere non potuisset, semiuiuam reliquit. Illa triduo post, decimo Kalendas Decembris duplici virginitatis & martyrij palma decorata, euolauit in cælum.

PVERITIA S. TRVDONIS PRESBY-
teri & confess. 23. Nouemb:
Sur. Tom. 6.

S Trudo Aufrasiorum ducum prosapia nobilis, adhuc puerulus præclarum de se specimen futuræ dabat sanctitatis. Videbatur enim celsitudinem stemmatis parui ducere, & non dubio paupertatis teneri affectu: adhæc nec ætati, nec teneritudini parcere, sed ieiunia quoad licebat amplecti, & vigilijs pro somno delectari: Quin etiam inter famulantium ceteruam positus, mira alacritate seruis dominus famulari, & alijs mollibus & duplici coopertis ille vnica & aspera veste gloriari. Accedebat quoque ad eximiam formæ venustatem, interior animi cultus & præclara indoles, studiumque honestatis. Etsi interea quicquid in se virtutis nasceretur quotidie summo studio occultaret, timens quasi deprædari, si thesaurū piæ actionis non abscederet aurè *Humilitas:* pulati.

Humilitas:

H h 2

pulati.

*Miseri-
cordia.*

pulari. Tot tantisq; virtutum formulis, cum tenellus & adhuc puer, ceu mollis cera ad manum summi artificis signaretur, sigillo iã tunc expressæ sanctitatis honorabatur, & contemnebat: ab omnibus amabatur & solus se oderat. Præter cæteras vero animi dotes benignè faciendi studio erat admirabilis: ita prorsus, vt nunquam aut calore æstiuo aut hyemali frigore prohibitus sit, quin obuium sibi quemlibet nudum, aut dimidiata aut integra veste cõtegeret. Et cum à magistris frequens argueretur malè pauperem vestisse, qui de sua non erubesceret nuditate, aut nihil, aut illud beati Iob respondebat: Quia mecum creuit miseratione, & mecum egressa est de vtero matris meę. Cum autem primos adolescentiæ annos attingeret, cælestia assiduo meditans, cœpit ex ingenti lapidum aceruo ludibundus quasi templum construere, compositisq; miro ordine lapidibus, totum se in oratione prostravit. Id conspicatã mulier quædam, familiare damonis mancipium, protinus aduolat, totamq; illam lapidum congeriem in formam templi compositam pede subuertit; fulminansq; cõuitia, pium adolescentem impostorem, & sub prætextu religionis simulatorem sanctitatis appellat. Eam contumeliam cum Trudo miracum grauitate perferret, mulier subita cæcitate percussa iram Dei vindicantis exhorruit: quam post dies aliquot sanctus adolescens, multorum precibus & lachrymis fatigatus pristi-

*Cæcitate
luminat.*

pristinæ reddidit sanitati. Pater vero qui affectu tenerrimo filium diligebat, toto conatu ad sæculi honorificentiam eum excitabat: suadebat coniugium: prædia spondebat: ostendebat familiam, hortabatur ad militiam. Adolescentes item & coæui nobiles, iaculari, equitare, venari, cæteraque id genus quotidie suadebant, & monachum in laico cum derisione reprehendebant. At ille istas Sirenum voces obturata aure pertrāsens, pro prædijs cælum respiciebat: pro coniugio cælibatum: pro familia angelos, pro militia deniq; Dei obsequium cogitabat. Et socios quidem liberrima gravitate redarguens docebat ociosum esse omne negotium, quod pietas diuino non destinaret seruitio. Deinde ad pauperum suorum notam conuersus cateruam, eos conciuēs, eos amici familiares, eorū conuentui frequens adesse, & vnumquemq; appellans ex nomine, diuisa pietate singulis famulari gaudebat. Quibus ita notus erat, vt misericordia cōuersa in consuetudinem, eleemosynam iam non peterent, sed magis vt debitum ab hoc suo stipendiario exigent. Sed quanquam hisce & alijs admirandis virtutibus clarus esset, vna tamen cura stimulabat animum, quod omnis literaturæ planè rudis, Deum, quem in scripturis Euangelia loquuntur, prophetæ testantur, legendo non mereretur agnoscere. Itaq; crebris opem Dei implorans suspirijs ad beatum Remaclum Tungrensem Episcopum diuinitus monetur

Cōtemptus mundi.

Pauperum societate gaudet.

Literarum ignorantia angitur.

Hh 3 acce-

accedere. Qui simul vt propinquantem de via Deo reuelante cognouit, primum multis illi obuiam præmissis, vt eum honorificè adducât iubet: dein ipsemet obuiam vadens in chari hospitis obsequium se totum quasi inclinat, Cumque venientem integra humanitate susciperet, & amplectendus iuuenis sociæ humilitatis memor, reuerentiæ sacerdotali cedens, pedibus eius se dimitteret, data dextera cum benedictione erigitur, & frequenti amplexu post oscula ad sedendum attrahitur. Tum vero susus vtrunque præ gaudio lachrymis, à beato Antistite, de vitæ suæ decursu atque Hasbanicæ gentis ad Christum per illum futura conuersione propheticè eruditur. Et quamuis diuini erga eum amoris ac prædestinationis donum B. Trudoni exposuisset, auream tamen doctrinam de sollicita integritatis custodia prudenter subiecit. De animæ interim tuæ, inquit, custodia atque puritate, de corporis nõ violabili virginitate, de formata iam in te omnis virtutis imagine, nihilo te minus suspectum velim, quam si in vrbe, hostem præforibus esse, nunciatur. Neque enim mors animæ tardat: intratque nisi virtus galeata opponitur. Tum hortatu B. Remacli ad Glodulphum antistitem Metas proficiscitur. Vbi fama prænunciatrix, maximum sui aduentus commouerat desiderium, adeo vt de intermedijs vicis atque oppidis effusus ad spectaculum populus multiplici infirmitatum cura-

Sollicita animi custodia.

curatione exultaret, festinantem morarentur,
 & fugientem magis quam abeuntem pia im-
 portunitate tenerent. Et quamuis eum latere
 cupientem, diuinæ bonitatis exaltaret confi-
 lium, id tamen suo more diligenter curabat,
 vt aduentum suum silentio tegeret, frustrans
 que obseruantium excubias Metensem in-
 gressus ciuitatem, ad nobilem beati proto-
 martyris diuertit ecclesiam, vbi inter oran-
 dum agnitus, missis statim ab Episcopo pala-
 tinis & viris primarijs Ecclesiæ, cum officio-
 sa reuerentia ad colloquendum introducitur.
 Statimque primo aspectu ex operante in se
 gratia, indissolubili amoris vinculo colliga-
 ti, in mutuos ruunt amplexus, alter in pa-
 trem, alter in filium adoptatur. Atque interea
 facies Beati Trudonis commutata conceptæ
 in se gratiæ radijs collustratur. Tum angelica
 se reuelatione, & beati Remachi iussu aduenis-
 se declarat, vt illic tyrociniū ponat: moxq;
 fundis hereditarijs beato Stephano protomar-
 tyri per manus antistitis oblati, ipsius se sub-
 dere magisterio exoptat. Quem Glodulphus
 viro cuidam primario, prudenti & religioso
 cum omni grauitate & diligentia erudiendū &
 de publico alendū tradidit. identidem incul-
 cans qua humilitate docendus, qua esset reue-
 rentia seruiendus, qui nihil aliud esset nisi vir-
 tus: cuius exemplaris vita, doctorū quoq; posset
 sufficiens esse doctrina. Cūq; hoc magistro ma-
 ximos in literis & eruditione fecisset progressus,

Hh 4 à Glo.

à Glodu'pho sacerdotij honore initiatus, in Hasbaniam redijt, eamque ab idolis ad fidem Christianã Euangelij prædicatione perduxit,

D E C E M B E R.

DE S. ANNONE EPISCOPO COLO-
nensi, 4. Decemb. Sur. Tom. 6.

*Morum
honestas.*

Patientia.

S Anno generis & patriæ suæ decus, VVal-tero & Angela pijsimis parentibus natus, bonæ suæ indolis generositatem moribus, ingenio, formaq; commédans, cunctorum oculis atq; animis cœpit haberi amabilis: ipsūq; in primis parentem magno gaudio cumulabat. Qui tamen militaribus filium assuescere negotijs & ad summos honores optabat euehere. Itaq; pius puer inter arma crebras inedia, algoris, æstus ac vigiliarū perpeffus asperitates, insignem animi exercebat fortitudinem futuræ virtutis exercitationi perutilem. Interea eius auunculus Babinbergensis Ecclesiæ Canonicus patriam propinquos & notos inuisens, perspecta pueri educatione, ægrè ferens tam egregiæ indolis infantiam mundanis consecrari negotijs, explorata prius pueri voluntate clãdestinam illi fugam persuasit: hortans vt abiectis impedimentis domesticis, excellentes ingenij sui vires in spem & gloriam totius generis sui, non modo temporalibus, sed & æternis in cælo dignitatibus amplificaret. Quocirca fugam præoccupans Anno, re-
uertent-